

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 15Csp/72/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125207467
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Gabriela Chudovská
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2025:3125207467.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

15Csp/72/2025

Okresný súd Trenčín v konaní pred sudkyňou Mgr. Gabrielou Chudovskou v právnej veci žalobcu : EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom: Prievozská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený : Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 921 09 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, D., o zaplatenie 161,18 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

15Csp/72/2025

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

15Csp/72/2025

1. Žalobca sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 26.06.2025 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 161,18 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 361,18 eur 22.03.2024 do 13.05.2024, zo sumy 261,18 eur od 14.05.2024 do 12.06.2024 a zo sumy 161,18 eur od 13.06.2024 do zaplatenia.

2. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.03.2024 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným zmluvu č. 5181993154, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo VOP. Nárok uplatnený touto žalobou predstavuje revolvingový úver vo forme kreditnej karty a nie klasický splátkový úver. Ide o úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti žiadať o čerpania banku. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak postupca vypovedal zmluvu ku dňu 24.03.2022. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 498,96 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 361,18 eur, z riadneho úroku vo výške 66,00 eur, z úroku z omeškania vo výške 40,78 eur, z poplatkov vo výške 31,00 eur. Dňa 29.4.2024 uzavrel žalobca so žalovaným dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 13559766, na základe ktorej žalovaný záväzok vyplývajúci zo zmluvy uznal čo do právneho dôvodu a výšky a zaviazal sa, že celkovú dlžnú sumu vo výške 620,58 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 361,18 eur, z ostatného príslušenstva predstavujúceho riadny úrok vo výške 66,00 eur, úrok

z omeškania vo výške 40,78 eur, poplatky vo výške 31,00 eur, náklady právneho zastúpenia vo výške 116,62 eur, úrok z omeškania od postúpenia pohľadávky vo výške 5,00 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 361,18 eur od 22.3.2024 do zaplataenia istiny, podľa dohody zaplatí v pravidelných mesačných splátkach. Žalovaný po postúpení pohľadávky vykonal nasledujúce úhrady: platba vo výške 100,00 eur zo dňa 13.05.2024, platba vo výške 100,00 eur zo dňa 12.06.2024. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 161,18 eur pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru. Zvyšnú časť dlžnej sumy, ktorá pozostáva z neuhradeného riadneho úroku, z neuhradeného úroku z omeškania, z neuhradených poplatkov si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Žalobca vyčíslil úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni postúpenia pohľadávky s prihliadnutím na vykonané čiastočné platby. Súčasťou žaloby bola špecifikácia postupovanej sumy, kde je uvedené, že debetné operácie činili 1.112,66 eur, z toho výbery z účtu, platby kartou, odchádzajúce platby v sume 1.015,16 eur a poplatky v sume 97,50 eur. Kreditné operácie činili 444,48 eur, z čoho na istinu bolo započítaných 443,98 eur na úroky a poplatky 0,50 eur. Následne boli na istinu započítané ďalšie platby v sume 210,- eur a na žalobcu tak bola postúpená istina v sume 361,18 eur s príslušenstvom.

3. Žalovaný mal žalobu s prílohami, poučením o procesných právach a povinnostiach a s výzvou na vyjadrenie k žalobe doručenú dňa 08.09.2025 do vlastných rúk. K žalobe sa nevyjadril.

4. Súd nariadil pojednávanie na deň 28.10.2025, na ktoré sa dostavil žalovaný. Žalobca mal predvolanie na pojednávanie doručené dňa 02.10.2025 a podaním doručeným súdu dňa 24.10.2025 ospravedlnil neúčast' na pojednávaní a súhlasil, aby súd pojednával aj v jeho neprítomnosti. Súd preto pojednával v neprítomnosti žalobcu. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že mal viac takýchto dlhov. Kartou využíval, potom aj niečo zaplatil, ale prišiel o prácu, dlhy sa nakopili. Platil toľko, koľko mohol. Nespomínal si už na to, akým spôsobom mu bola doručená dohoda o uznaní dlhu a úhrade dlhu v splátkach, ani či ju čítal a za akých okolností ju podpisoval. Uviedol, že jemu z banky prišiel len papier, kde mal tri možnosti, ako tento dlh vysporiadať, že mu odpustia nejakú časť dlhu, keď časť zaplatí. Iné písomnosti nevedel, či mu od banky prišli, na to sa nevedel rozpačovať. Od spoločnosti žalobcu mu prišla listina týkajúca sa iného úveru, ktorý doplatil. Ak by mal niečo na základe rozhodnutia súdu platiť, tak požiadal o splátky, vzhľadom na to, že má aj iné dlhy, ktoré sa vymáhajú exekučne, aj zrážky zo mzdy a exekútorom zablokovaný bankový účet.

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav:

6. Zo zmluvy o kreditnej karte zo dňa 06.08. 2021 vplynulo, že žalovaný ako dlžník s bankou – Slovenskou sporiteľnou, a.s. (B.) uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom revolvingovom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý k čerpaniu úverový rámec 600,- eur, ktorý mohol čerpať kreditnou kartou, pri premenlivej úrokovej sadzbe, závislej od výšky čerpania úverového rámca. V tabuľke bola vymedzená výška úrokovej sadzby v závislosti na výške čerpania (do 15,- eur, od 15,01 eur do 40,- eur, od 40,01 eur do 80,- eur, od 80,01 eur do 150,- eur, od 150,01 eur do 300,- eur, od 300,01 eur do 600, eur, od 600,01 eur do 900,- eur, od 900,01 eur do 1200,- eur, od 1200,01 eur do 1500,- eur, od 1500,01 eur do 2000,- eur, od 2000,01 eur do 2500,- eur a od 2500,01 eur a viac) Minimálna splátka bola dohodnutá v sume 30,- eur mesačne, RPMN bola 33,55 %. Podľa čl. II.4 zmluvy bol žalovaný povinný splácať pohľadávku banky minimálnou splátkou do dňa splatnosti, ktorým je 20.deň v mesiaci. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú a konečná splatnosť bola naviazaná na zánik zmluvy (podľa čl. II.12 a II.14 zmluvy). Podľa čl. II.8 ak dlžník nespláca pohľadávku banky riadne a včas, môže banka požadovať najmä zaplataenie úrokov z omeškania, zmluvnej pokuty, znížiť celkový úverový rámec až na nulu, zablokovať kreditnú kartu, alebo kartový účet, odstúpiť od zmluvy, vypovedať zmluvu.

7. Banka – SLSP, a.s. ako veriteľ dňa 13.03.2022 vyhotovila prípis, v ktorom uviedla, že žalovaný je dlhodobo v omeškanií so splácaním pohľadávky banky zo zmluvy, a preto znižuje úverový rámec na nulu s účinnosťou k 23.03.2022. Zároveň zmluvu o kreditnej karte vypovedala. Zníženie úverového rámca nadobúda účinnosť a výpoveď zmluvy sa považuje za doručenú dňa 23.03.2022, ak najneskôr v deň predchádzajúci dňu 23.03.2022 žalovaný neuhradí splátku najmenej 38,36 eur. Ak požadovanú splátku ani do 23.03.2022 neuhradí, bude žalovaný povinný uhradiť celú pohľadávku banky do 15 dní od účinnosti zníženia úverového rámca. Vyčíslená bola celková výška pohľadávky v sume 657,18 eur. K tejto listine nebol predložený doklad o doručovaní žalovanému.

8. Listom zo dňa 19.12.2022 bol žalovaný vyzvaný bankou – SLSP, a.s. na úhradu dlhu v sume 689,78 eur s upozornením na možnosť postúpiť pohľadávku tretej osobe v prípade nezaplatenia tohto dlhu. Opakovane listom zo dňa 20.12.2023 bol žalovaný vyzvaný bankou – SLSP, a.s. na úhradu dlhu v sume 492,08 eur s upozornením na možnosť postúpiť pohľadávku tretej osobe v prípade nezaplatenia tohto dlhu.

9. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/XX uzatvorenej dňa 21.03.2024 bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu. Podľa listiny označenej ako Príloha k zmluve o postúpení pohľadávok predmetom postúpenia bola aj pohľadávka z kreditnej karty, pričom pohľadávka bola vyčíslená na sumu 498,96 eur, a táto suma pozostávala z istiny 361,18 eur a úrokov, úrokov z omeškania a poplatkov. Listom zo dňa 29.03.2024 banka – SLSP, a.s. oznámila žalovanému, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/XX uzatvorenej dňa 21.03.2024 bola táto pohľadávka voči nemu postúpená na žalobcu.

10. Dňa 29.04.2024 uzatvorili žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník dohodu o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach, v ktorej žalovaný záväzok vyplývajúci zo zmluvy o kreditnej karte v celkovej sume 620,58 eur uznal čo do dôvodu a výšky, pričom tento dlh pozostával z istiny vo výške 361,18 eur, úrokov vo výške 66,00 eur, úrokov z omeškania vo výške 40,78 eur, poplatkov vo výške 31,00 eur, nákladov právneho zastúpenia vo výške 116,62 eur a úrokov z omeškania od postúpenia pohľadávky vo výške 5,00 eur. Žalovaný sa zaviazal splácať dlh v mesačných splátkach v sume 100,- eur a posledná 7. splátka mala byť v sume 20,58 eur a to vždy k 17. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky 17.05.2024 a so splatnosťou poslednej splátky 17.11.2024, to všetko pod hrozbou straty výhody splátok.

11. Zmluvné ustanovenia:

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, (1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len "zákon č. 129/2010 Z.z.") Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

Podľa § 2 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z., Na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 17 ods. 1, 3 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, (1) Práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. (3) Ustanovenie odseku 1 neplatí, ak sa postupuje podľa predpisov upravujúcich riešenie krízových situácií na finančnom trhu, upravujúcich konkurzné konanie alebo ide o prechod pohľadávky z finančnej inštitúcie podľa § 20a ods. 16, ktorá je oprávnená poskytovať spotrebiteľské úvery, na finančnú inštitúciu podľa § 20a ods. 16, ktorá je oprávnená poskytovať spotrebiteľské úvery s predchádzajúcim súhlasom Národnej banky Slovenska.

Vytvoril? odkaz

5

15Csp/72/2025

12. Banka ako veriteľ v danom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko z výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom jej činnosti je okrem iného aj poskytovanie úverov. Žalovaný zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Pri zákonomnom posudzovaní konkrétneho prípadu súd preto vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy. Spotrebiteľský úver bol poskytnutý zo strany veriteľa – banky žalovanému formou revolvingového úveru na kreditnej karte. Revolvingový úver je úver, ktorý umožňuje dlžníkovi čerpať poskytnuté finančné prostriedky opakovane. Dlžníkovi je poskytnutý úverový rámec. Ak dlžník vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak

vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. V konaní nebolo sporné, že dňa 06.08.2021 žalovaný ako dlžník s bankou SLSP, a.s. ako veriteľom uzatvorili zmluvu o kreditnej karte, na základe ktorej mal žalovaný k dispozícii na čerpanie úverový rámec 600,- eur, ktorý bol povinný splácať aspoň minimálnou mesačnou splátkou v sume 30,- eur splatnou vždy k 20.dňu v mesiaci. Jedná sa o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. a zároveň o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka. Keďže súd ustálil, že zmluva uzatvorená so žalovaným je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a vzťahuje sa na ňu zákon č. 129/2010 Z.z., súd najskôr zisťoval, či zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 tohto zákona, pričom súd konštatuje, že zmluva obsahuje všetky povinné náležitosti vymenované v tomto zákonom ustanovení a žiadna taká náležitosť, ktorá by spôsobovala bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru neabsentuje. Nechýba žiadna taká náležitosť, pre absenciu ktorej by dlžník nevedel posúdiť rozsah svojho záväzku.

13. Súd sa zameril prioritne na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, na čo je povolaný ex off, s čím súvisí posúdenie toho, či a kedy sa stala žalovaná pohľadávka splatnou. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú a konečná splatnosť bola naviazaná na zánik zmluvy (podľa čl. II.12 a II.14 zmluvy). Zánik zmluvy veriteľ mienil vyvolať výpoveďou zmluvy o kreditnej karte zo dňa 13.03.2022. Výpoveď zmluvy je jednostranný adresovaný prejav vôle jednej zmluvnej strany smerujúci k privodeniu zániku záväzkov zo zmluvy, pričom podmienkou jej účinnosti je doručenie druhej zmluvnej strane, v tomto prípade žalovanému, teda jej doručovanie do dispozičnej sféry žalovaného, ktorý musí mať možnosť sa s výpoveďou oboznámiť. Žalobca netvrdil, či a kedy doručoval výpoveď do dispozičnej sféry žalovaného (poštou alebo inak), ani nepreukázal, že by tak bol učinil, keď k výpovedi zo dňa 13.03.2022 nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že výpoveď zmluvy bola doručovaná žalovanému konkrétnym spôsobom tak, aby tento mal vytvorený priestor sa s ňou oboznámiť. Tento nedostatok nemôže sanovať akási fikcia, ktorá je obsiahnutá vo výpovedi, v zmysle ktorej sa výpoveď považuje za doručenu dňa 23.03.2022, čo navodzuje dojem, akoby veriteľ naväzoval účinky výpovede na ním stanovený dátum jednostranne bez potreby doručovania tohto právneho úkonu žalovanému. Žalovaný pritom nepotvrdil doručenie tejto listiny, keď si nespomínal na doručenie listín od banky v súvislosti s týmto úverom. Pri jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva sa totiž predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície a týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť, t.j. ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah, musí dôjsť do jej dispozičnej sféry. Toto pri výpovedi však splnené nebolo, keď žalobca nepreukázal ani len doručovanie výpovede do dispozície žalovaného, ale ani dôjdenie výpovede zmluvy do dispozičnej sféry žalovaného a veriteľom formulovaná fikcia doručenia dňom 23.03.2022 je v rozpore s týmto pravidlom. Súd preto dospel k záveru, že výpoveď zmluvy o kreditnej karte zo dňa 13.03.2022 učená veriteľom nenadobudla účinky, a preto k výpovedi zmluvy riadne nedošlo. Ak v zmysle čl. II.14 zmluvy o kreditnej karte konečná splatnosť pohľadávky z revolvingového úveru na kreditnej karte bola naviazaná na zánik zmluvy, avšak k zániku zmluvy výpoveďou účinne nedošlo (a netvrdí sa iný dôvod zániku zmluvy a tento v spore ani nevyšiel najavo), potom súd je nútený konštatovať, že konečná splatnosť pohľadávky nenastala.

14. Potenciálne by bolo možné, aby sa pohľadávka zo zmluvy o revolvingovom úvere stala splatnou v dôsledku vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, avšak ani k takémuto úkonu platne nedošlo. Listina zo dňa 13.03.2022 nemôže byť považovaná za žiadnu listinu, ktorú § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predpokladá v súvislosti s vyhlásením predčasnej splatnosti úveru. Veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. V konaní bolo zistené, že veriteľ vyhotovil len prípis – výpoveď zmluvy o kreditnej karte, v ktorej upozornil žalovaného, že ak neuhradí splátku v sume najmenej 38,36 eur, tak je povinný uhradiť banke celú pohľadávku. Táto písomnosť však nemôže byť považovaná za riadnu výzvu pred zosplatením dlhu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a to jednak preto, že

presne nešpecifikuje konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh, ktorá sa vyžaduje ako podmienka platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024). Listina obsahuje len výzvu na zaplatenie splátky vo výške najmenej 38,36 eur, teda nejakej splátky (viac ako jednej minimálnej mesačnej splátky, ktorá bola v sume 30,- eur), ale nevedno ktorej (za ktoré mesiace). Uvedená konkretizácia splátky sa nedá vyvodiť z obsahu písomnosti. Tiež ňou nemôže byť s poukazom na to, čo bolo uvedené v predošlom odseku, a síce preto, že nebola táto písomnosť doručovaná do dispozičnej sféry žalovaného, čo je podmienka toho, aby sa vôbec dalo uvažovať o riadnej výzve predchádzajúcej mimoriadnemu zosplateniu úveru. Ak by súd považoval výpoveď zo zmluvy zo dňa 13.03.2022 za listinu, ktorou veriteľ oznamuje dlžníkovi, že vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru, potom opäť, ani táto nie je riadna, pretože jej nepredchádzala riadna výzva s upozornením na možnosť zosplatenia úveru s riadnou identifikáciou splátky, pre nezaplatenie ktorej hrozí vyhlásenie predčasnej splatnosti, ale tiež preto, že aj vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je jednostranný adresovaný právny úkon, ktorý pre nadobudnutie účinkov musí byť doručený do dispozičnej sféry žalovaného, čo sa pri tejto listine, ako už bolo uvedené vyššie, nestalo. V každom prípade tak listina veriteľa zo dňa 13.03.2022 nemôže predstavovať ani riadne úkony smerujúce k vyhláseniu predčasnej splatnosti revolvingového úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže by nebol dodržaný postup pri vyhlasovaní predčasnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. A teda ak by súd aj chcel uvažovať o listine zo dňa 13.03.2022 nie ako o výpovedi zmluvy, ale ako o listine smerujúcej k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, toto vyhlásenie by bolo neplatné, keďže nespĺňa predpoklady riadnej a určitej písomnosti smerujúcej k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, a preto ani vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru nie je vykonané v súlade so zákonom (§ 53 ods. 9 OZ).

15. Napokon už len pre úplnosť súd uvádza, že z vykonaného dokazovania súd dospel aj k tomu záveru, že veriteľ by ani nebol oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, pretože netvrdil ani nepreukázal, či a v akom rozsahu skúmal bonitu žalovaného pred poskytnutím úveru, teda jeho schopnosť úver splácať. Ani z predložených listín nevyplýva, že by veriteľ mal k dispozícii nejaké údaje o osobných, zárobkových či majetkových pomeroch žalovaného, na podklade ktorých by mohol objektívne a komplexne vyhodnotiť jeho schopnosť úver splácať. Nebolo tvrdené ani preukazované žiadne nahliadanie do príslušných registrov, ani z obsahu zmluvy nevyplýva, že by žalovaný uvádzal aspoň základné informácie o svojich pomeroch (osobných, zárobkových, či o iných dlhoch). Išlo by tak o hrubé porušenie povinnosti skúmať bonitu žalovaného s odbornou starostlivosťou. Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa, pričom zákon stanovuje ako následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 2 cit. zákona. Okrem toho platí, že ak žalobca hrubo porušil povinnosti pri zisťovaní bonity žalovaného podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, tak tým viac logicky platí (argumentom od väčšieho k menšiemu), že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 prvá veta zákona o spotrebiteľských úveroch (hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je nepochybne viac ako nekonanie s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch). Teda ak dôjde k hrubému porušeniu povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, dôjde zároveň i k porušeniu povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských (hrubé porušenie tak konzumuje porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou). Potom je nutné tiež konštatovať, že žalobca by ani nemohol od žalovaného vyžadovať jednorazové, mimoriadne splatenie spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úverov (k tomuto záveru napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17CoCsp/38/2020-118 zo dňa 27.05.2021). Uvedené súd uvádza len pre úplnosť, pretože aj keby bolo preukázané, že bonitu žalovaného veriteľ riadne skúmal, nič to nemení na tom, že nie je možné na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru tak či tak prihliadnuť pre vady opísané v predošlom odseku.

16. Súd teda s poukazom na vyššie uvedené uvádza, že pohľadávka uplatnená žalobou nie je splatná, pretože nenastala ešte ani konečná splatnosť úveru, ani sa tento nestal splatným predčasne pred konečnou splatnosťou úveru. Takýto ku dňu postupovania pohľadávky nesplattný úver však v zmysle § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. nemôže byť predmetom postúpenia z veriteľa na tretiu osobu. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. platí, že veriteľ nemôže previesť práva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu a tieto ani nemôžu prejsť na tretiu osobu. Z tohto zákazu platí výnimka v prípade ak, a/ ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku

alebo pobočku zahraničnej banky, a b/ prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Uvedené podmienky pod a/ + b/, za ktorých môže byť pohľadávka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere predmetom postúpenia, musia byť splnené kumulatívne, pričom už nesplnenie čo i len jednej z nich má za následok, že pohľadávka bola postúpená z veriteľa na tretiu osobu v rozpore so zákonom. V prejednávanej veci nebola splnená podmienka uvedená pod písm. b/, keď sa zmluvou o postúpení pohľadávok s účinnosťou ku dňu 21.03.2024 postupovala na žalobcu pohľadávka voči žalovanému zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá nebola ani po konečnom termíne splatnosti a ani sa pohľadávka nestala splatnou pred konečnou splatnosťou. Je preto nutné konštatovať, že k postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu došlo v rozpore s týmto osobitným zákonným ustanovením, a teda takéto postúpenie je neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom. Súd ešte dodáva, že za určitých okolností síce cit. ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. neplatí, avšak to pripadá do úvahy len za podmienok uvedených v § 17 ods. 3 tohto zákona (riešenie krízových situácií na finančnom trhu, resp. konkurzné konanie), pričom existenciu týchto výnimiek žalobca ani len netvrdil. Rovnako výnimkou je podľa § 17 ods. 3 tohto zákona prípad prechodu pohľadávky z jedného veriteľa na inú osobu (prechod – univerzálna sukcesia), avšak nie postúpenie pohľadávky (teda singulárna sukcesia).

17. Nakoľko teda zmluva o postúpení pohľadávky nie je platná pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ), žalobca sa v dôsledku tohto úkonu, od ktorého odvodzuje v spore svoju aktívnu vecnú legitímáciu, nestal veriteľom žalovanej pohľadávky. V spore mu tak chýba aktívna vecná legitímácia, nakoľko nie je podľa hmotného práva nositeľom tvrdeného oprávnenia, o ktoré v spore ide a ktorého splnenia sa voči žalovanému domáha. Na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie súd prihliada ex offa. S poukazom na túto skutočnosť súd preto žalobu o zaplatenie žalovanej pohľadávky s úrokom z omeškania v celom rozsahu zamietol.

18. Okrem toho (aj nebyť nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu), nakoľko nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru a rovnako tak nenastala ani konečná splatnosť úveru, splatné sú len jednotlivé mesačné splátky v minimálnej sume 30,- eur, ktoré boli splatné vždy do 20.dňa v kalendárnom mesiaci. V tejto súvislosti ale súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024, podľa ktorého nemožno priznať veriteľovi právo na zaplatenie splátok úveru splatných ku dňu rozhodnutia súdu, ak si v žalobe veriteľ uplatňoval zaplatenie celého zosplateného úveru a súd dospel k záveru, že zosplatenie úveru je neplatné. Najvyšší súd SR uzavrel, že síce by šlo o plnenie z rovnakej zmluvy, ale súd by neprípustne priznal plnenie z iného skutkového stavu, než aký bol vymedzený v žalobe. V danom prípade žalobca požadoval zosplatenú pohľadávku ako celok, ktorej splatnosť vyvolal listinou z 13.03.2022 pozostávajúcou z istiny, poplatkov, kapitalizovaných úrokov a úrokov z omeškania, ktoré sa podľa jeho tvrdení stali splatnými jednorazovo dňa 23.03.2022. Nežiadal o priznanie konkrétnych už splatných a nezaplatených dlžných mesačných splátok. Napokon, z jeho skutkových tvrdení nie je možné ani ustáliť, ktoré konkrétne mesačné splátky, za aké obdobie ostali nezaplatené a v akom rozsahu, navyše by sa muselo jednať len o splátky istiny (bez úrokov a poplatkov vzhľadom na hrubé porušenie povinnosti skúmať bonitu s odbornou starostlivosťou). Ak by súd priznal za takéhoto stavu nárok na zaplatenie jednotlivých doteraz splatných nezaplatených mesačných splátok, porušil by tým zásadu „ne ultra petitum“, a teda prekročil by rámec vymedzeného petitu, čo je neprípustné. Vychádzajúc teda z uvedeného rozhodnutia najvyššej súdnej autority, súd dospel k záveru, že žalobe by aj nebyť nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v každom prípade nebolo možné vyhovieť ani čiastočne (nie je možné priznať namiesto zosplateného úveru dlžné splátky splatné do dňa rozhodnutia súdu). Súd preto aj z tohto dôvodu žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

19. Na záveroch prijatých vyššie nič nemení ani to, že žalobca so žalovaným uzatvorili dohodu o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 29.04.2024. Napriek jej existencii je totiž súd povinný skúmať opodstatnenosť pohľadávky uplatnenej žalobou, najmä ak jej nedôvodnosť je založená na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, na ktorú musí súd v každom prípade ex offa prihliadať. V prvom rade súd uvádza, že uznávací prejav žalovaného vyjadrený v texte uvedenej dohody bol realizovaný vo vzťahu k žalobcovi, teda k osobe, ktorá sa nestala veriteľom uznávanej pohľadávky, a teda žalovaný nemohol uznať pohľadávku vo vzťahu k žalobcovi, ktorý sa pre neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky platne veriteľom uznávanej pohľadávky nestal. Okrem toho súd konštatuje, že žalovaný sa zaviazal veriteľovi (žalobcovi – ktorý sa veriteľom nestal) zaplatiť dlh v splátkach, do ktorého

dvojstranného právneho úkonu, vložil žalobca pre žalovaného zjavne nevýhodný jednostranný úkon uznania dlhu. Žalovaný podpísaním dohody nič nezískal, ale naopak, naoko „vlastným“ úkonom, si z vôle žalobcu svoje postavenie podstatne zhoršil. Zmluvné dojednania v spotrebiteľských zmluvách sa pritom nemôžu odchyliť od zákona v neprospech spotrebiteľa a spotrebiteľ nemôže zhoršiť svoje postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vychádzajúc z podstaty práva na ochranu spotrebiteľa, ktoré je založené na tom, že spotrebiteľ z dôvodu svojej neskúsenosti alebo neznalosti nie je schopný konkurovať v obratnosti vyššiemu a skúsenému profesionálom znalým práva a techník moderného obchodu, nemožno spôsobiť, ktorý zvolil žalobca poskytnúť ochranu. V uvedenej veci totiž nejde zo strany žalobcu o aplikáciu právnej normy spôsobom prinášajúcim mu výhodu právnou normou predpokladaným spôsobom, ale o zneužitie neznalosti žalovaného a jeho strachu pred prípadným súdnym, resp. exekučným konaním. Došlo k zneužitiu ochoty žalovaného uhradiť postupne svoj záväzok, čo bolo primárne v centre záujmu žalovaného a do takejto dohody bola zakomponovaná jednostranne žalobcom aj klauzula o uznaní dlhu, ktorou si žalovaný ako spotrebiteľ svoje právne postavenie zhoršil oproti situácii, kedy by uznanie dlhu nepodpísal. Z uvedeného dôvodu je takýto úkon, ktorým si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie, neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 v spojení s § 54 ods. 1 OZ).

20. Súd uvádza, že všetky vyššie uvedené nedostatky, ako aj právne posúdenie súd predniesol na ostatnom pojednávaní vrámci predbežného právneho posúdenia, ale nakoľko sa žalobca na pojednávanie nedostavil, sám si ubral možnosť na tieto okolnosti akýmkoľvek spôsobom reagovať. Táto okolnosť potom musí ísť na jeho vrub. Žalobca mal vytvorený procesný priestor reagovať na tieto okolnosti, ktoré súd považoval za dôležité. Súd pritom nemôže z úradnej povinnosti v spotrebiteľskom spore zaobštarávať dôkazy, ktoré nenavrhol dodávateľ (len tie, ktoré nenavrhol spotrebiteľ a ktoré by svedčali v spotrebiteľov prospech), preto v konaní ani nebolo možné, aby súd ex offo zaobštarával od dodávateľa dôkazy o tom, či, kedy, akým spôsobom a s akým výsledkom dodávateľ doručoval výpoveď do dispozície žalovaného, najmä ak ani žalobca sám netvrdil, že by tak činil a kedy, a teda v tomto smere ani neunesol bremeno tvrdenia (prípadne ani dôkazy o tom, či skúmal bonitu). Aj keď to z gramatického výkladu ustanovenia § 295 CSP explicitne nevyplýva, v zmysle judikatúry Súdného dvora EÚ totiž podľa § 295 CSP ide len o vykonávanie takých dôkazov ex offo, ktoré by mohli byť v prospech spotrebiteľa (k tomu bližšie Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, § 295). Súd nevidel dôvod na to, aby pojednávanie, na ktorom predniesol právne posúdenie a na ktoré sa žalobca nedostavil, odročoval a vyzýval dodatočne žalobcu na doplnenie či preukázanie akýchkoľvek ďalších skutočností, pretože žalobca mal vytvorený priestor, počas ktorého mohol reagovať a vyvinúť aktivitu, ak by to v nadväznosti na právne posúdenie dané súdom považoval za potrebné. Ak sa žalovaný rozhodol na pojednávanie neprísť, nevyužiť priestor, ktorý mal vytvorený, potom je nutné uvedené dať žalobcovi na ťarchu a musí znášať následky svojej dobrovoľnej neúčasti na pojednávaní. Súd v súvislosti s obsahom ospravedlnenia žalobcu zo dňa 23.10.2025 uvádza, že žalovaný ani nevykonal v spore žiaden úkon, ktorý by bolo možné považovať za uznávací prejav. Len prejav ochoty žalovaného uhradiť dlh v splátkach, ak by súd nejaký dlh vzhliadol, nie je uznávacím prejavom a nemôže viesť k vydaniu rozsudku pre uznanie. Navyše ani prípadný uznávací prejav nemôže zbaviť súd povinnosti skúmať v spotrebiteľskom spore dôvodnosť podanej žaloby, pretože ani takýto prejav nemôže žalovaného spotrebiteľa zbaviť spotrebiteľskej ochrany, ktorú mu priznáva hmotné právo.

21. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V konaní bol plne úspešný žalovaný, keďže súd žalobu zamietol, a preto žalovaný má proti neúspešnému žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

15Csp/72/2025

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trenčín.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa

napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.